

Вънъ отъ барутчийницата, разправя се, че до самия градъ, юго-източно отъ днешния хотелъ „Македония“, имало *киришчийница* (киришхане) — фабрика за правене на *тетев*, които служели отначало за возни, боеви *лжкове*, а следъ това и за драндарски лжкове. Въроятно, подобна фабрика е имало въ Сливънъ още преди падането ни подъ турцитѣ. Преданието казва, че днешния *Дебой*, съграденъ отъ мѣстната болярка Дража, служелъ и за „ханъ“ и за складъ на български оружия (лжкове, стрели, копия и т. н.)

Лозарство, винарство.

Трети подъ редъ Сливенски прославенъ поминъкъ е винарството (шарапчилъкъ). И до днесъ по пространство сливенскитѣ лозя сж сравнително най-голѣми въ цѣла България. Всички тукъ хълмове, съ изключение висинитѣ на Бармукъ и Синитѣ камъни, сж покрити съ лозя. Сливенскитѣ лозя се простирали източно до с. Глушникъ, западно до с. Бинкосъ, а юго-източно до Черкешлий. Днесъ, разбира се, тѣ сж въ съвсемъ друго положение. До прѣди 20 години тукъ е нѣмало известнитѣ днесъ лозови болести. Само въ Ямболско е владѣла, макаръ и слабо, пероноспората. Прочутитѣ преди Сливенски лозя, които отъ две-три години насамъ тепърва се подлагатъ на по-рационално гледане и се подновяватъ чрезъ американски прѣчки, изпитаха, ако и късно, общата лозова чума — филоксерата. Сливенци, закоренѣли консерватори въ вѣрата на винената тукъ благодать, отнесоха се съ насмѣшки къмъ измѣдрената отъ „недомисленитѣ и зелени“ учени „халосера, фиксера, филоксера“, но скоро трѣбваше да превиятъ вратъ предъ единъ чувствителенъ ударъ надъ прагѣдния имъ, благословенъ поминъкъ — лозарството. Отъ 1898 г. нататъкъ прекраснитѣ лозя — градини, особно по посока отъ западъ къмъ изтокъ, почнаха да се обръщатъ на жалки останки — „мараша“. Оживения до тогазъ сезонъ, нареченъ „тестиръ“ (гроздоберъ), обърнатъ на редица тържества, напомнѣщи класичнитѣ култови празници, отъ тая година нататъкъ се превърна на жалъкъ неговъ споменъ. За да изпаднатъ до това положение Сливенскитѣ лозя не сж помогнали само неизбѣжната филоксера, суши и градушки, но и самата самоувѣреностъ на тѣхнитѣ експлоататори въ вѣчното траене на тая

въ 1828 г. пише за „прочутитѣ въ Турция“ (famous in Turkey) сливенски пушки (rifle gun — barrels), които били много високо ценени (which are held in high esteem). Op. cit., p. 199—200.

Професоръ *Хохщетеръ* чакъ въ 1869 г. пише за предимната слава на сливенскитѣ пушкери, разнасяна чакъ въ Арабия (Berühmt sind die Büchsenmacher von Slivno, deren Fabrikate bis nach Arabien gegen sollen. Mittheil. der kais. u. k. königl. geogr. Gesell. in Wien, 1870, Band XIII, s. 580 etc)